20/02/2025

Μητροπολίτης Βεροίας: «Ο Άγιος Παΐσιος στήριζε τις οικογένειες με τον λόγο και τις προσευχές του»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Τετάρτη 19 Φεβρουαρίου το απόγευμα στο Μητροπολιτικό Κέντρο Πολιτισμού «ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΑ» στη Νάουσα πραγματοποιήθηκε η εκδήλωση: «Ο Άγιος Παΐσιος και η μέριμνα του για τις οικογένειες», την οποία διοργάνωσε η «Ενωμένη Ρωμηοσύνη» υπό την αιγίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας.

Την εκδήλωση προλόγισε **ο κ. Βασίλειος Φερλαχίδης** εκ μέρους της Ενωμένης Ρωμηοσύνης, ενώ χαιρετισμό απηύθυνε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων.

Κεντρικός ομιλητής ήταν **ο Πρωτοπρ. Θεμιστοκλής Χριστοδούλου,** ο οποίος αναφέρθηκε εκτενώς στον Όσιο Παΐσιο τον Αγιορείτη, παραθέτοντας παραδείγματα και νουθεσίες του συγχρόνου Αγίου της Εκκλησίας μας για την οικογένεια.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων καλωσορίζοντας τον εκλεκτό ομιλητή ανέφερε μεταξύ άλλων: *Μέ πολλή χαρά σᾶς καλωσορίζω στήν ἀποψινή ἐκδήλωση, τήν ὁποία διοργανώνει ὁ Σύλλογος Ἑνωμένη Ρωμηοσύνη ὑπό τήν αἰγί-δα τῆς ἱερᾶς μας Μητροπό-λεως. Ἰδιαιτέρως ὅμως καλωσο-ρίζω καί*

ὑποδέχομαι ἐγκάρδια τόν ἀποψινό μας ὁμιλητή, τόν αἰδεσι-μολο-γιώ-τατο πρωτοπρεσβύτερο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν π. Θεμι-στοκλῆ Χριστοδούλου, τόν ὁποῖο γνωρίζω καί ἀγαπῶ ἀπό τά φοιτητικά του χρόνια στή Θεσσα-λο-νίκη, στή Χριστιανική Κατα-φυγή τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ὁ π. Θεμιστοκλῆς ἀσχολεῖται στό πλαίσιο τῆς ἱερατικῆς του διακο-νίας καί μέ ζητήματα πού ἀφοροῦν τήν οἰκογένεια καί τίς σχέσεις μέσα στήν οἰκογένεια, καί σήμερα θά μᾶς μιλήσει μέ θέμα «Ὁ ἅγιος Παΐ-σιος καί ἡ μέριμνά του γιά τίς οἰκο-γένειες».

Ὁ ἅγιος Παΐσιος, ὁ μεγάλος αὐτός ὅσιος καί ἀσκητής τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι γνωστός γιά τή μεγάλη ἀγά-πη του πρός τά παιδιά καί τούς νέους ἀλλά καί γιά τίς συμβουλές πού ἔδινε στούς γονεῖς γιά νά βοη-θήσουν τά παιδιά τους.

Ἀπό τά ἀναρίθμητα περιστατικά καί θαύματα τοῦ ἁγίου πού σχετί-ζονται μέ νέους θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά ἀναφέρω δύο ὡς εἰσαγωγή σέ ὅσα θά ἀκούσουμε ἀπό τόν ὁμιλη-τή μας στή συνέχεια.

Μιά φορά εἶχε πάει στό Ἅγιο Ὄρος ἕνα παιδάκι, περίπου 10 ἐτῶν, πού ἦταν πολύ ἄρρωστο, ἀπό μία ἀσθένεια πού τό ἔκανε σιγά-σιγά παράλυτο. Πῆγε μέ τόν πατέ-ρα του σέ ἕνα Μοναστήρι καί τοῦ ἔκαναν Παρά-κληση καί στή συνέ-χεια πῆγε καί στόν ἅγιο Παΐσιο νά τό εὐλογήσει.

Ὁ Γέροντας, ὅταν τό εἶδε, εἶπε «Ὁ Θεός, παι--δί μου, νά τό κάνει καλά, ἐμεῖς τί μποροῦμε νά ποῦμε, μόνο ὁ Θεός θεραπεύει αὐτά τά πράγμα-τα».

Τοῦ ἔδωσε μιά εἰκονίτσα καί ὁ πατέρας καί ὅσοι τό συνόδευαν ἔγραψε σέ ἕνα χαρ-τάκι τά ὀνό-ματά τους καί τό ἔδωσαν στόν Γέροντα. Οἱ ἄνθρωποι δέν μποροῦ-σαν νά καταλάβουν τί γι-νόταν ὅταν ἔφευγαν, ὅτι δηλαδή ὅλη ἡ νύκτα τοῦ Γέροντα θά ἦταν μιά νύ-κτα προσευχῆς γιά ὅλους αὐτούς τούς ἀνθρώπους πού πέρασαν ἀπό κοντά του. Νόμιζαν ἴσως ὅτι ἤθελε νά τούς ξεφορτωθεῖ γρήγορα-γρή-γορα.

Ὅταν τό παιδάκι, τό ὁποῖο περίμενε νά γίνει κάποιο θαῦμα ἐκεί-νη τή στιγμή, πῆγε στόν ὅσιο καί τοῦ εἶπε μόνο του, μέ μία ἁπλό-τητα, «Παπούλη, σέ παρα-κα-λῶ κά-νε με καλά», ὁ Γέροντας τό-σο πολύ συγκινήθηκε, πού ἀγκά-λια-σε τό παιδί, τό φίλησε, κοί-ταξε τόν οὐρα-νό καί εἶπε: «Θεέ μου, τί φταίει αὐτό τό μικρό παιδί, ἄν ἐγώ δέν μπορῶ νά τοῦ κάνω τίποτε». Ἔριξε τό βάρος στή δική του ἀδυναμία. Καί ὅμως τό παιδάκι, ὅταν ἐπέστρε-ψε στό σπίτι του, εἶχε μία θαυμα-στή με-ταστροφή στήν ὑγεία του.

Κάποτε πάλι τόν ἐπεσκέφθηκε ἕνας φοιτητής ἀπό τόν Βόλο, τοῦ ὁποίου ὁ πατέ-ρας εἶχε καρκίνο, ἦταν στό νοσοκομεῖο καί ἦταν ἄθεος. Ἄκουσε γιά τό Ἅγιον Ὄρος ὁ νεαρός καί θέλησε νά συναντήσει τόν Γέ-ρο-ντα.

Ὅταν τόν συνάντησε, ὁ π. Παΐ-σιος τοῦ μίλησε ἀμέσως μέ τό ὄνομά του. Τοῦ λέει «Πῶς πᾶς, Ἠλία, τί κάνεις;» Τοῦ λέει: «Γέρο-ντα, ὁ πα-τέρας μου εἶναι ἄθεος, σᾶς παρακα-λῶ νά κάνετε μία προ-σευ-χή». Τοῦ λέει, «Παιδί μου, θά προσευχηθοῦ-με, ἔχε τήν ἐλπίδα σου στόν Θεό». Τοῦ λέει, «Μά, ἐσεῖς Γέροντα, δέν μπορεῖτε κάτι νά δια-βάσετε, κάτι νά κάνετε;» Τοῦ λέει πάλι, «Παιδί μου, ὁ Θεός νά τόν βοηθήσει, ἐμεῖς προσευχή θά κάνουμε, τί μποροῦμε νά κάνουμε ἐμεῖς;». Μᾶλλον δέν τοῦ ἄρεσε τοῦ νεαροῦ ἡ ἀπάντη-ση.

Ὁ ὅσιος τό κατάλαβε καί τοῦ εἶπε: «Πήγαινε ἐσύ καί θά ἔρ-θω καί ἐγώ στόν Βόλο νά δῶ τόν πατέρα σου». Λέει: «Γέροντα, νά σᾶς δώσω τή διεύθυνση, σέ ποιό νοσοκομεῖο εἶναι». «Πήγαινε, πήγαινε, καί ἐγώ θά τό βρῶ, ὅταν θά ἔρθω». Τοῦ ἔδωσε μία εἰκονίτσα τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου, νά τήν βάλει κάτω ἀπό τό μαξιλάρι τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἔφυγε τό παιδί χωρίς νά πεῖ σέ κανένα τίποτε. Πῆγε στόν Βόλο καί ἔβαλε τό εἰκονάκι κάτω ἀπό τό μα-ξιλάρι τοῦ πατέρα του. Τήν ἄλλη ἡμέρα ὁ πατέρας του, χωρίς νά ξέρει τίποτε γιά τήν ἱστορία τοῦ παι-διοῦ του, τόν φωνάζει καί τοῦ λέει: «Ἠλία, κοίταξε παιδί μου, εἶναι ἕνας παπούλης ἐδῶ, ἕνας μο-να-χός, καί εἶναι ὅλη νύχτα ἐδῶ, μαζί μου. Νά τόν πάρετε, νά ξεκου-ραστεῖ κάπου ὁ ἄνθρωπος, γιατί ὅλη τή νύχτα ἦταν ἐδῶ καί μοῦ μι-λοῦσε, καί μοῦ εἶπε τόσο ὡραῖα πράγματα καί τόσο ἐνθαρ-ρυ-ντικά! Τί νά σοῦ πῶ, παιδί μου. Εἶμαι γεμά-τος χαρά, θέλω νά ἐξομολο-γηθῶ, νά κοινω-νήσω, καί δέν μέ ἀπασχολεῖ οὔτε ἄν πεθάνω, οὔτε τίποτε.

Ἔφυγαν αὐτά τά πράγματα ὅλα ἀπό μέσα μου». Ἔκπληκτος ὁ νεα-ρός τόν ρωτᾶ «Μά ποῦ εἶναι, πατέρα, αὐτός ὁ μο-ναχός;»

Βγαίνουν στόν διά-δρο-μο, ρωτοῦν τίς νοσοκόμες, τούς θυρω-ρούς, δέν ἦρθε κανένας μονα-χός στό νοσοκομεῖο. Οὔτε καί μπο-ρεῖ νά μείνει κανείς νύχτα στήν κλι-νι-κή καί νά ξενυχτήσει μέ κά-ποιον ἄλλον. Τέλος πάντων, τοῦ λέει: «Πῶς ἦταν, πατέρα, αὐτός ὁ μοναχός; Δέν ὑπάρχει ἐδῶ κανένας». «Μά», τοῦ λέει, «ἐδῶ ἦταν ἕνα Γεροντάκι ἀπό τό Ἅγιο Ὄρος πρέπει νά εἶναι, μέ μάλλινο σκοῦφο, δόντια βγαλμέ-να ...».

Τότε ὁ Ἠλίας κατάλαβε ὅτι ἦταν ὁ π. Παΐσιος, ὁ ὁποῖος πῆγε μέ τήν προσευχή του στήν Κλινική.

Ὅταν ἔγινε γνωστό τό περιστα-τικό κάποιος, ὁ ὁποῖος συνδεόταν μέ τόν ὅσιο, τόν ρώτησε: «Μά πῶς γίνεται, Γέροντα, αὐτό τό πράγμα;» Καί ἐκεῖνος τοῦ εἶπε: «Κοίταξε νά δεῖς, πολ-λές φορές, ὅταν προσεύ-χομαι γιά τόν κόσμο, τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μοῦ δείχνει ἐνώπιόν μου τόν κόσμο, καί λυπᾶμαι καί δέν θέλω νά βλέπω τέτοια πράγματα». Καί συμπλήρωσε, «Ποῦ νά δεῖς μπρο-στά σου ὅλο τόν κόσμο, τό τί γίνεται στόν κόσμο. Τό τί δράματα γίνονται στόν κόσμο. Πόσοι ἄν-θρω-ποι πεθαίνουν, πόσες ἐκτρώ-σεις γίνονται, πόσα διαζύγια». Πό-σους ἀρρώστους ἔβλεπε ὁ ὅσιος μέ τό Πνεῦ-μα τοῦ Θεοῦ στίς κλινικές, στά νοσοκομεῖα, τούς ἀνθρώπους πού ἁμάρταναν καί τίς οἰκογέ-νει-ες πού εἶχαν προβλήματα. Καί ἔλεγε, «Δύσκολο πράγμα νά βλέπεις ἕναν ἄνδρα νά χτυπᾶ τή γυναίκα του, ἤ ἡ γυναίκα νά χτυπᾶ τόν ἄν-δρα καί τά παιδιά νά βλέπουν». Καί πρόσ-θε-τε «Νά μήν βλέπει ἄνθρωπος, παιδί μου, τέ-τοια πράγματα».

Αὐτή ἡ ἀγωνία καί αὐτός ὁ πόνος γιά ὅσα συνέβαιναν στόν κόσμο καί τοῦ ἀποκάλυπτε ὁ Θεός ἔκαναν τόν ἅγιο Παΐσιο νά μεριμνᾶ καί νά φροντίζει γιά τίς οἰκογένειες καί νά τίς στηρίζει μέ τόν λόγο του καί τίς προσευχές του.

Θά σταματήσω ὅμως ἐδῶ καί θά παραχωρήσω τό βῆμα στόν ἐκλε-κτό ὁμιλητή μας, τόν ὁποῖο καί πάλι εὐ-χαριστῶ θερμότατα γιά τήν ἀντα-πόκρισή του, τήν παρουσία του ἀνάμεσά μας καί γιά ὅσα θά μᾶς πεῖ γιά τόν ὅσιο Παΐσιο, τοῦ ὁποίου νά ἔχουμε τήν εὐχή.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ